

Beste Familie, Vrienden en Kennissen,

Het is alweer een aardig tijdje geleden dat ik heb geschreven over de gang van zaken bij Kerub.

Er is de laatste tijd heel wat gebeurt rondom de kinderen.

Sinds de twee weken dat ik in Nederland ben geweest is er heel wat komen en gaan geweest in Kerub. Blijdschap en verdriet snel achter elkaar.

In de tijd dat ik in Nederland ben geweest heeft helaas onze Renata (11 jaar) zich zo ernstig misdragen dat we de keuze moesten maken haar naar huis te sturen. Ze heeft 4 jaar bij ons mogen wonen, waarvan het laatste jaar met vele nieuwe kansen en heel veel geduld van onze kant. Het is een nare beslissing, maar het ging, mede hierdoor, even absoluut niet de goede kant op met de rest van de groep. Renata gedroeg zich heel doelbewust. Op de dagen dat ik werkte was ze een engel! Ze was lief, behulpzaam en attent naar iedereen. Zodra ik vertrok begon ze te schelden, vloeken, stelen, afschuwelijke dingen zeggen (tot bedreigen toe) tegen mijn opvoedsters.....na vele gesprekken en slapeloze nachten hebben we besloten dat we haar naar huis sturen, ook omdat ze zich begon te verzetten tegen het wonen bij Kerub (terwijl Papa haar ABSOLUUT niet thuis wilde hebben). We hebben haar naar huis gebracht. Wat helaas met zich meebracht dat Papa lief ook haar oudere broer naar huis floot.....Hij is huilend bij ons vertrokken. Wat een contrast met zijn zusje, die haar tassen inpakte alsof ze op vakantie ging. Vader was op geen enkele mogelijkheid van gedachten te veranderen. Hij gaf aan dat hij Dezsó thuis moest hebben, want wat moest hij anders met zijn zusje beginnen. We waren bang dat Dezsó klas 8 niet zou afmaken, wat echt ontzettend jammer zou zijn, maar hij was sinds vorige week elke dag optijd op school....trots op hem. Helaas heeft hij vorige week geelzucht gekregen, waardoor hij een week in het ziekenhuis heeft gelegen. Gelukkig gaat het nu stukken beter met hem. Hij wil graag naar school, na klas 8, maar zijn vader wil er niks van weten. Helaas zou hij het ook niet redden, want hij kan net aan lezen en schrijven. Bij ons hielpen we hem met huiswerk maken en hadden we afspraken met de leraren. (zolang hij zich goed gedroeg tijdens de lessen en zijn huiswerk gemaakt was, zouden de leraren hem over laten gaan) Nu hij niet meer bij ons is kunnen wij hem daar niet meer bij helpen. Hij woont dan wel niet meer bij ons, maar laten we hem niet vergeten in ons gebed, net als zijn zusje!

Ondertussen zijn er weer twee bij gekomen, alhoewel geen onbekenden van ons.....Lórika en Katika, die naar Hongarije waren vertrokken en niet meer terug waren gekomen na de kerst, zijn weer terug. Op een nacht zijn ze heel plots terug gekomen. Er schijnt een helse ruzie zijn geweest tussen de ouders, met lichamelijk geweld, waardoor de politie moest komen. Deze zagen de situatie van het gezin en wilde dat de kinderbescherming de andere dag de kinderen zouden ophalen (die illegaal in het land waren). Hier schrok papa erg van en heeft ze half over kop terug naar Roemenie gebracht. De moeder met 3 kleine kinderen en....zwanger! Geen geld en geen toekomst. De sociale werkster heeft me gesmeekt of we de kinderen weer wilde opnemen. Het was even goed nuchter nadenken, want het heeft de andere kinderen in de groep heel wat gedaan dat ze ineens Katika en Lórika niet meer om zich heen hadden, en dat wil je ze toch niet nogmaals aandoen. Garantie hebben we niet natuurlijk, maar na gepraat te hebben met de blijvende kinderen bij Kerub, hebben we Lórika en Katika weer aangenomen.

Lórika en Katika zijn ondertussen jarig geweest. Lórika's 4de verjaardag hebben we vorige week gevierd en deze week hopen we Katika's verjaardag te vieren, ze is nu alweer 3 jaar. Lórika is veel rustiger geworden, maar zo nu en dan verteld hij wat over papa..... zelfs ik schrik daar nog van! Wat heeft Lórika weer veel moeten meemaken!

Voordat ik naar Nederland kwam had ik meerdere gesprekken met een gezin met 3 kinderen, die hun kinderen bij ons wilde laten wonen. Helaas zijn ze naar Hongarije vertrokken, wie weet deze keer weer voor hoelang.

Eindelijk...Eindelijk het verhuur papier van het achterste klaslokaal mogen ondertekenen!! Dit na anderhalf jaar lang wachten en aan het lijntje gehouden te worden. We mogen het verbouwen zoals we dat willen. Wat ook zo prachtig is dat het geld gewoon al bij elkaar is!! Maar ja de aannemer had natuurlijk al zijn hele zomer vol staan met klussen, dus we gingen er vanuit dat het verbouwen pas volgend jaar kon beginnen. Maar ja, als God eenmaal met enthousiaste mensen en goed gevende sponsors aan de slag ging, liet Hij ons ook hierin niet in de steek. We hadden een afspraak gemaakt met de aannemer om het werk op te meten, zodat hij volgend jaar de klus in zijn planning kon zetten. Maar toen zei hij dat hij het waarschijnlijk eind Juli twee weken en daarna weer eind Augustus kon komen werken stonden we even perplexed! Hij had een grote klus staan, maar doordat die papieren officieel nog niet rond waren, kan hij daar dit jaar niet meer aan beginnen, waardoor er een gat in zijn planning was gevallen! Tja knipoogje van boven noemen wij dit. Dus als alles goed gaat gaan ze eind Juli beginnen met de vloer leggen, maar pas eind augustus de rest van de verbouwing. Hopelijk kunnen we dit jaar nog in de nieuwe keuken/ woonkamer. God is Goed!

Met de kinderen gaat het goed. Helaas voor Barbi (7 jaar) heeft zij heel wat keertjes in het ziekenhuis gelegen, doordat zij weer een benauwdheidsaanval kreeg. Nu elke keer als ze hoest denken we aan het ergste, maar gelukkig is ze nu al een paar weken thuis, hopelijk blijft dat zo! Van het weekend is haar hondje dood gegaan. Ze was erg verdrietig! Ze vroeg of hondjes ook in de hemel komen. Ik vroeg haar wat zij dacht. Nou ze dacht van niet! Daar heeft God absoluut geen tijd voor, want Hij is veel te druk bezig om ons uit onze rommel te houden, want wij kunnen niet anders doen dan stoute dingen doen. Ik heb even heel hard gelachen, wat kwam dat er stellig uit!

Gyúrika (8 jaar) heeft echt super stappen gedaan dit laatste schooljaar. Hij leest echt alles wat uit letters bestaat en hij houdt erg veel van talen. Hij hoeft er dan ook maar weinig aan te doen. Hopelijk leert hij zich ook te gedragen in groepsverband, want daar gaat het bij hem nog vaak mis. Hij zit nu op volksdansen, hier kan hij zijn energie kwijt en leert hij de do and don'ts van met elkaar omgaan.

Dávid (13 jaar) mist echt zijn grote 'broer' Dezső. Hij was echt zijn voorbeeld en deed hem in alles na. Hij is nu de oudste en helaas niet gemotiveerd om vooruit te komen qua school maar ook thuis. Hij is echt nog een heerlijk kind dat uren met de lego kan spelen zonder dat je hem hoort!

Tamás (bijna 12, zoals hij dat graag hoort) is en blijft zeer actief aanwezig. Ook hij mist Dezső heel erg, maar op school gaat hij nu met stappen vooruit. Dit heeft ook wel te maken dat nu zijn ergste stoorzender, Renáta, er niet meer is. Hij is en blijft erg behulpzaam, vooral naar de kleintjes toe, wat heel lief is om te zien. Wel een zeer kort lontje, dit brengt hem weleens flink in de problemen.

Noémi, Krisztina, Lórika en Katika gaan trouw elke morgen naar school, met de school bus. Ze hebben het er erg naar hun zin. Ze leren echt zichtbaar nieuwe dingen, wat leuk is om te zien. Helaas hebben we met Noemi's juffrouw wat problemen. Wij vinden dat zij een verkeerde start heeft gehad met onze meid, maar volgens de juf is Noemi onhandelbaar. Nu al meerdere (heftige) gesprekken gehad met haar en ook de directie over de situatie. Noémi is een meisje met een rugzakje, maar absoluut niet zo ernstig zoals de juffrouw dit voorspiegelt. Gelukkig staat de directie absoluut achter ons, maar dat neemt die constante stress niet weg. Doordat de juf negatief met ons meisje omgaat, gedraagt Noemi zich dan ook negatief (bijten, krabben, slaan, gemeen doen....) Thuis is ze een meisje waar je constant op moet letten, maar ze is niet agressief en onhandelbaar. We noemen haar vaak voor de grap Bengeltje (geen engeltje dus) vooral omdat ze echt een heel lief meisje kan zijn en echt al heel behulpzaam. Ook is ze heel erg gevoelig, want zodra iemand pijn heeft is ze voor dat persoon heel erg zorgzaam! Ondertussen is ze ook echt een ondeugd!

Noémi antwoorde op mijn vraag of ze een lieve juf had: ;"Ja, ze is heel lief!....maar zij vind mij niet lief...." Ik: "o, hoe weet je dat dan, heeft de juf dat gezegd dan?" vroeg ik haar. Noémi:"Neeeeee, maar ze is wel lief voor Krisztina..." Ik: "Hoe weet je dat dan?" Noemi: " de juffrouw geeft Krisztina kusjes en knuffelt haar, en ik geef de juffrouw kusjes en knuffels, maar zij mij niet..." Tja dan breekt je hart! Terwijl ze weet dat ze niet geliefd is geeft ze toch nog liefde aan die persoon. Hier kunnen wij

heel wat van leren, terwijl ze nog maar 4 jaar oud is! Bidden voor haar en haar juf en deze hele nare situatie!

Ibolya (13 jaar) is echt een grote meid aan het worden. Aan de ene kant facebook selfies maken in het weekend (bij mama) maar ondertussen lekker met de poppen spelen met de kleintjes. Ze is serieus bezig met het geloof, dat geeft haar veel houvast. Thuis is haar situatie ook niet altijd even gemakkelijk, en dan is het mooi om te horen dat ze maar is gaan zingen, zodat ze niet meer bang hoefde te zijn. Mooi he!

Zo even in een wervel wind alles wat zoal afspeelt in en rondom Kerub. Verder tellen de kinderen, en wij, de dagen af dat Aart Bacsí en Ria Néni weer komen! Barbi heeft nu door dat zij mijn Papa en Mama zijn. Ze vind het eigenlijk maar raar. Nu komen mijn Papa en Mama bij mij wonen en ik niet bij hun. Lieverd heeft niet door dat ik 45 kilometer verderop woon(-;

Hartelijk dank voor al jullie bemoedigingen, steun en gebed! Willen jullie doorgaan met bidden. Er zijn weer 2 jongens die misschien aan het eind van het schooljaar bij ons komen wonen. Bid dat de juiste beslissingen mogen worden genomen.

Vriendelijke groet,

Dávid, Ibolya, Tamás, Gyuri, Barbi, Noémi, Krisztina, Lórika en Katika.